Zevende Jaer. Nr 29. Zaterdag, 21 July 1860.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 21 JULY.

PROVINCIALE RAED VAN LIMBURG.

Zitting van 11 july 1860.

De zitting wordt om 12 uren geopend.

Het proces-verbael der laetste zitting wordt voorgelezen en goedgekeurd.

Er wordt den Raed medegedeeld :

1° Voorstel, op het bureel neergelegd en geteekend door de heeren Vanwilligen, de Matthys, Ghysens, Schoonbroodt, Jacobs, Eyckens en Vliegen om de permanente Deputatie te gelasten om by het gouvernement aen te dringen om in Limburg kalk stapelplaetsen te bekomen bestemd voor de verbetering der gronden — Tot de Deputatie verzonden.

Men gaet tot het dagorde over.

M. Reynders, in naem der eerste kommissie, besluit tot den uitstel tot den volgenden zittyd de beslissing te nemen aengaende de toestaning van een subsied voor het oprigten te Hasselt van eene teekening akademie, waeraen eene nyverheid school zoude gehecht zyn.

M. Gaspard Bamps betwist de besluiten van het verslag. Hy aenziet de verdaging als eene wygering en denkt het hoogst noodzakelyk dat den Raed zich uitte over zyne tusschenkomst.

Overigens vraegt M. Bamps hoe deze zaek voor den Raed gebragt is aengezien de stad Hasselt er de voordragt niet van gelaen en zelfs de tusschenkomst van de provincie niet gevraegd heeft.

M. Vanham antwoord dat de permanente Deputatie, deze zaek voor den Raed brengende, zich naer het verlangen van het gouvernement gedragen heeft.

M. Reynders verregtveerdigd den voorstel van verdaging door de kommissie gedaen.

M. de Fastré ondersteunt de besluiten van het verslag.

M. Barthels ondersteunt M. Bamps om de besluiten van het verslag te verwerpen.

M. de Fastré stelt zich er niet tegen dat men seffens de grondstelling van tusschenkomst aenneme in wat betreft de eerste daerstelling van eene akademie van teekening, maer zonder rekening te houden van de byvoeging van eene nyverheids school welke men voorstelt.

M. Gouverneur denkt dat de vergadering geene moeijelykheid zal maken om de grondstelling van tusschenkomst aentenemen, aengezien deze niet strydig is aen de besluiten van het verslag. Hy doet de groote nuttigheid van deze instelling niet alleen voor de stad Hasselt maer voor de geheele provincie uitschynen, en hy drukt den wensch uit dat de vergadering zich niet zal wygerachtig maken in hare spoedige verwezentlyking te deelen, met seffens eene voordeelige beslissing te nemen.

M. Reynders verklaert andermael dat de eerste kommissie, de verdaging voorstellende, door geen gevoel van tegenstand bezield is geweest, maer zy heeft ter goeder trouw gedacht dat in het belang van het gelukken der zaek in zich zelven, eenen uitstel noodig was. Hy stelt zich niet tegen de aenneming van het princiep, maer hy denkt dat het bedrag der toelage eerst toekomende jaer zal kunnen gestemd worden.

M. Barthels dringt nogmaels aen dat het noodige krediet in het budget van 1861 aengeschreven worde. Van eenen anderen kant, verwept hy de onderscheiding welke men zoekt te maken in de twee afdeelingen waervan de school zich moet samenstellen.

M. Smits aenziet het gedacht van te Hasselt eene nyverheidsschool op te rigten niet als gelukkig. Zyns dunkens kan het nyverheids-onderwys niet voordeelig gegeven worden dan in de groote nyverheids kringen. Geheel iets anders is het met het ontwerp van jonge schilders en beeldhouwers te vormen hetwelk hy van harte toejuicht.

M. Teeuwens deelt niet in de gevoelens van M. Smits. Er is niet alleen kwestie van werktuigkundige (*mécaniciens*) te vormen maer werklieden en ambachtsmannen geleerd en bekwaem om kundige diensten te bewyzen in de verschillige takken der nyverheid.

M. Vanham in het doel de noorderstrydt in het kort te herhalen, ontvouwt de zaek en geeft eenige uitleggingen.

Op de voordrag van M. de Fastré stelt M. de voorzitter voor zich eerst te uiten of de provincie hare tusschenkomst zal verleenen. — Dit punt is bevestigender wyze gestemd.

De tweede vraeg gedaen, te weten : zal de provincie bydragen in de kosten van eerste daerstelling is in denzelfden zin opgelost.

De derde : zal men in de jaerlyksche kosten te binnen komen is van de hand gewezen.

Er is daerenboven beslist dat de bepaling van het cyfer van de toelage te brengen op het budget zal geschieden ter gelegenheid van het onderzoek van het ontwerp neergelegd voor het dienstjaer 1861.

M. De Fastré, in naem van de 4e kommissie, besluit tot een voordeelig onthael van het smeekschrift van het gemeente bestuer van Tongeren, strekkende dat de provinciale raed de making van eenen weg van Tongeren op Mopertingen aen het gouvernement aenbevele. — De besluiten van het verslag zyn ter stemming gesteld en aengenomen.

M. Barthels, namens dezelfde kommissie, geeft een mondelings verslag op dat er regt gedaen worde aen het verzoekschrift van M. burgemeester van de gemeente Corthys, vragende de herstelling van de kantonale vereenigingen ingesteld aen art. 32 van het provinciael reglement over de beurtwegen.

M. Vanham op zyne beurt, herhaelt de aenmerkingen door M. Barthels gemaekt.

M. Ulens, insgelyks verheft de nuttigheid van de kantonale vereenigingen waervan men de herstelling vraegt en uit zich ten voordeele van de besluiten van het verslag welke ter stemming gesteld en aengenomen worden.

M. Hermans, namens de 2e kommissie, besluit tot de goedkeuring der rekeningen van de provinciaele gelden van het jaer 1859. — Niemand het woord vragende, zyn de besluiten van het verslag ter stemming gesteld en aengenomen.

Het 3e voorwerp aen het dagorde is tot de volgende zitting verschoven.

Fransche slaepdrank.

Het schynt waerlyk dat de betoogingen die in België ten voordeele van het behouden zyner onafhankelykheid plaets hebben, te Parys indruk doen tot op den keizer Napoleon zelve, want eene zyner gedienstigste gazetten, de *Constitutionnel*, komt een artikel af te kondigen om ons gerust te stellen en de verzekering te geven dat wy van wegens het keizerlyk gouvernement niets te vreezen hebben.

Hola! man. Gy wilt ons in slaep wiegen, en daerin zult gy niet gelukken. Uwen slaepdrank zullen wy niet innemen, en wanneer gy ons zegt te gaen rusten, zullen wy zorgvuldiger waken dan ooit. Gy hebt goed te zeggen : « Ik begeer geenszins België ; ik heb er geen » gedacht op ; » wy kennen dit liedje : de vos zong het vroeger voor de druiven, die hy niet wilde omdat ze niet ryp waren, maer inderdaed omdat hy ze niet krygen kon, — en alhoewel de Belg maer eenen bierdrinker is volgens uwe knoeijers, is hy wakker genoeg om de streken van den franschen vos te ontwaren.

Het is immers met het tegenstrydige te gelooven van hetgene keizer Napoleon zegt, dat men te regte komt : hy beloofde te Bordeaux den vrede, — en men heeft byna nog niet anders dan oorlog gehad ; hy waerborgde aen den Paus de geheelheid zyns grondgebieds, — en hy heeft aen Z. H. de provintiën van Romaniën laten ontnemen ; hy nam te Villafranca verbindtenissen jegens den keizer van Oostenryk en de onttroonde hertogen van Italiën, — en hy heeft zyn woord niet gehouden ; hy verklaerde geene vermeerdering van grondgebied uit den italiaenschen oorlog te willen trekken, — en hy slikte Savooijen en Nissa binnen. Het is immers algemeen bekend dat men Napoleon's gedacht zoeken moet in het tegenstrydige van hetgene hy zegt, want hy is naer school geweest by Talleyrand, en volgens dezen listigen diplomaet, was het woord aen den mensch gegeven om zyn gepeis te verbergen.

DE VERRADERLYKE SCHILDERY.

(*Vervolg.*)

Chidiock nam den hem aengeboden beker aen en ledigde dien langzaem. Zyne hand sidderde. Babington scheen een oogenblik na te denken, maer hy herstelde zich spoedig en sprak weder op luchtigen toon :

— Kom aen, Chidiock, de beurt is aen u. Bartholomeus wacht : ik hoop dat gy u niet zult laten bidden. Neem uwe baret af en zie er zoo ernstig niet uit.

— Gy hebt zoo even van dwaze streken gesproken, antwoordde Chidiock opstaende, en ik vergis my zeer, indien gy er thans niet eene begaet. Wat beteekent deze schildery en voor wien hebt gy ze bestemd ?

— Bekommer u daer over niet ; gy zyt, maer ik hoop, daer in goed gezelschap. Zie maer eens : Chernoc van Lancashire, ornwell uit het iersche koningshuis gesproten en Alfret de broeder van den kanselier, alle wakkere edellieden, die het geloof hunner vaderen getrouw zyn gebleven. Zou Chidiock van Southampton meenen zich in gevaer te stellen, indien hy by hen figureert ?

— Waerlyk niet, maer deze schildery is voor eene vrouw bestemd ; gy alleen hebt een doel in het oog, maer ik zoek geene avonturen meer, Antony. Waerom moet ik in uw midden zyn ?

— Eat zult gy later hooren, M. Chidiock, ik hoop echter dat gy myn verzoek niet zult afslaen.

Chidiock bedacht zich.

— Gy hebt gezworen dat gy my tot in de diepten der hel zoudt volgen, voegde Babington er by, zoo ver breng ik u voorzeker niet, en toch schynt gy uwe belofte reeds te hebben vergeten.

Chidiock bleef onbeweeglyk staen.

— Wy zullen deze schildery aen eene vrouw aenbieden, heb ik u al dadelyk gezegd, maer ik geef u myn woord als edelman, dat gy my volgen kunt waer ik u zal leiden, zonder aen uwe Alice verraed te plegen.

Chidiock begaf zich naer Bartholomeus en nam zyne plaets in.

Veertien dagen later was het werk van den schilder byna voltooid. Deze edellieden kwamen voor het laetst byeen. Babington zou nu ook aen zynen vriend het geheim oplossen, dat hy hem tot dus verre verborgen had gehouden.

Toen Chidiock het werkhuis van Braugmarten binnen trad, zag hy tot zyne verwondering, dat de schildery nog eene zevende figuer voorstelde ; zy was die van een man van ryperen leeftyd, welke gekleed was in een wambuis van buffelleder, met half hooge leerzen met sporen en al hetgeen tot den militairen uniform van die dagen behoorde. De vale gelaetskleur en de schuwe uitdrukking in de oogen vormde evenwel een wonderbaer kontrast met de opene en vrolyke aengezigten der overige gedaenten, wanneer men Chidiock daervan uitzonderde, die door den schilder te regt of ten onregte met eene zoo sombere uitdrukking op het gelaet was afgebeeld, dat de edelman zyn portret niet wilde herkennen.

— Gy zult my toch niet doen gelooven, sprak hy tot den schilder, dat ik er zoo stuersch en bleek uitzie ; men zou byna denken dat daer een misdadiger staet, dien men naer de strafplaets voert. Dat is uwe schuld, Antony, want anders zou ik er zoo mismaekt niet uitzien.

Deze woorden deden Braugmarten rood van toorn worden, en hy zou zeker zyn werk verdedigd hebben, wanneer Babington den storm niet had afgekeerd door den schilder te verzoeken de aenwezigen een beker wyn te geven.

Braugmarten verliet het vertrek, en toen men zyne schreden niet meer hoorde, wendde Babington zich tot Chidiock, drukte hem de hand en sprak tot hem :

— Het uer is gekomen, gy zult thans alles weten. Wy hebben u reeds te ver gevoerd, dan dat gy nog zoudt kunnen terug treden. Bovendien zult gy ons niet verlaten, wanneer gy weet voor welke zaek wy stryden. Deze schildery, Chidiock, is bestemd voor eene vrouw, die de ongelukkigste van haer geslacht is ; die door fiere edellieden knielend behoorde gedienst te worden ; die in een paleis moest woonen en die in eene gevangenis opgesloten is ; die tweemael koningin is geweest en die in beide koningryken geen plekje vindt om het moede hoofd ongestoord neder te leggen.

— Van wie spreekt gy ? riep Chidiock uit. Wie is die vrouw ?

— Maria Stuart.

Chidiock begreep niet dadelyk welke betrekking er bestond tusschen de ongelukkige gevangene en de zes edellieden, die het grootste gedeelte van hun leven met de vossenjagt op hunne goederen hadden doorgebragt. Hy had dikwyls met verdriet de vruchteloozе klagten der katholyken in die dagen gehoord, maer hy was zelfs in zyne gedachten nooit verder gegaen. Hy herhaelde dan ook met levendige verbazing den naem, die door zynen vriend was uitgesproken.

— Maria Stuart !

— Zy heeft lang genoeg geleden en geweend, voer Babington voort, en wy hebben besloten haer te bevryden ; gy zult aen onze heilige onderneming deel nemen. Ik heb u ons plan tot op dit uer verborgen gehouden, Chidiock, daer gy het voorzeker voor uwe jonge vrouw niet zoudt hebben kunnen verzwygen en zy dan zoo vele tranen zou storten, dat gy niet met ons zoudt kunnen zyn. Het oogenblik nadert;